Træk af Dansk Pointer Klubs historie

Jeg har efterhånden været medlem af vor klub i et kvart sekel – forstå det, hvem der kan. I alle årene har jeg med interesse læst i vore årbøger og har været så heldig at arve mange af nu afdøde medlemmer. Min samling er dog ikke komplet.

Min interesse for historie er en ”erhvervsskade”, og den er så afgjort blevet skærpet i klubregi i takt med, at jeg har lavet en del interviews med kennelejere. Et samlet overblik over vor klub har jeg dog ingenlunde, men det har jeg sat mig som opgave at få her op til 90 års fødselsdagen i 2008. Nu afdøde Direktør Aage Stenbjerge var en enorm og kreativ arbejdskraft i klubben i mange år, og han fik årbøger fra 1918 og frem indbundet og skænkede dem til klubben, hvor de geråder hos sekretæren, som venligst har udlånt dem til mig.

Mine causerier vil tage udgangspunkt i disse vor klubs annaler og blive suppleret med, hvad jeg i øvrigt har støvet op fået fortalt. Jeg vil også skæve til Finn Møller Jørgensens udmærkede bog: En skildring af racen POINTEREN. Her finder man bl.a. detaljerede oversigter over hunde, blodlinjer og kenneler. Bogen er så absolut et must for alle pointerelskere, og den kan stadig købes hos kassereren.

Jeg har tænkt mig at skrive i tiår. Hver måned vil et nyt tiår blive lagt ud på hjemmesiden.

1918 – 1927

I begyndelsen af det 20.århundrede kom der en vældig grøde i markprøvesporten i Danmark og det øvrige Norden, ikke mindst i Sverige.

Dansk Jagtforening blev stiftet i 1884, og i 1893 afholdes den første markprøve på Brahetrolleborg. Jagtforeningen nedsatte et stambogsudvalg, der i 1890 barslede med første bind af Dansk Hundestambog. Der kom skærmydsler mellem udvalget og jagtforeningens bestyrelse, og det medførte at Dansk Kennel klub, som blev oprettet i 1897, afholdt sin første udstilling i Tivoli.

Kennelklubben og jagtforeningen kommer på talefod og laver en overenskomst, så DKK tager sig af stambog og udstilling, mens Dansk Jagtforening står for markprøver

Så var der ro en kort tid, men oprør ulmer i pointer - og setterkredse. En række mennesker af det store hartkorn ønskede øgede markprøver, men mødte ikke den store forståelse, tværtom. Dansk Pointer - og Setterklub blev dannet i 1904 og allerede året efter havde den nye klub omkring 300 medlemmer. Man var klar til at bryde jagtforeningens monopol, men det skete bestemt ikke uden sværdslag. Klubbens første prøve blev afholdt på Lerchenborg 28. og 29.september 1905. En mindeværdig og succesrig prøve, der indvarslede grøde i markprøvesporten. Finn Møller skriver, at i 1913 var medlemstallet fordoblet og få år efter rundede tallet over 1000 medlemmer. Klubben havde vind i sejlene, og den var absolut ikke tilfreds med de forhandlinger, der blev sat i værk af kennelklubber i Norden om fælles regler for markprøver og udstillinger. Overenskomsten af stambogsføring hos kennelklubben blev opsagt, og kennelklubbens formand ,Ingeniør Carl Lund , blev ekskluderet.

Den stormende generalforsamling i klubben i 1918 førte til, at flere udvandrede i vrede, og ud af bataljen dukker Dansk Pointer Klub, Engelsk Setter Klub i Danmark og Dansk rød Setterklub op.

I klubbens Årsskrift for 1919 løftes lidt af sløret for tvisten med kennelklubben.
Pointer - og Setterklubbens bestyrelse mente, at man ville miste indflydelse i et fællesnordisk regelsæt og var derfor uforsonlige og ville gå enegang. Besindige mennesker mente, at denne konflikt ville være ødelæggende for hundesporten og danner derfor specialklubber, som aftaler vilkår med Dansk Kennel Klub. Der bliver nedsat et hønsehundeudvalg. 3 kommer fra kennelklubben og 4 fra specialklubberne.

DPK blev stiftet den 22.juni 1918 på Søpavillionen i København.
Klubbens første bestyrelse var:

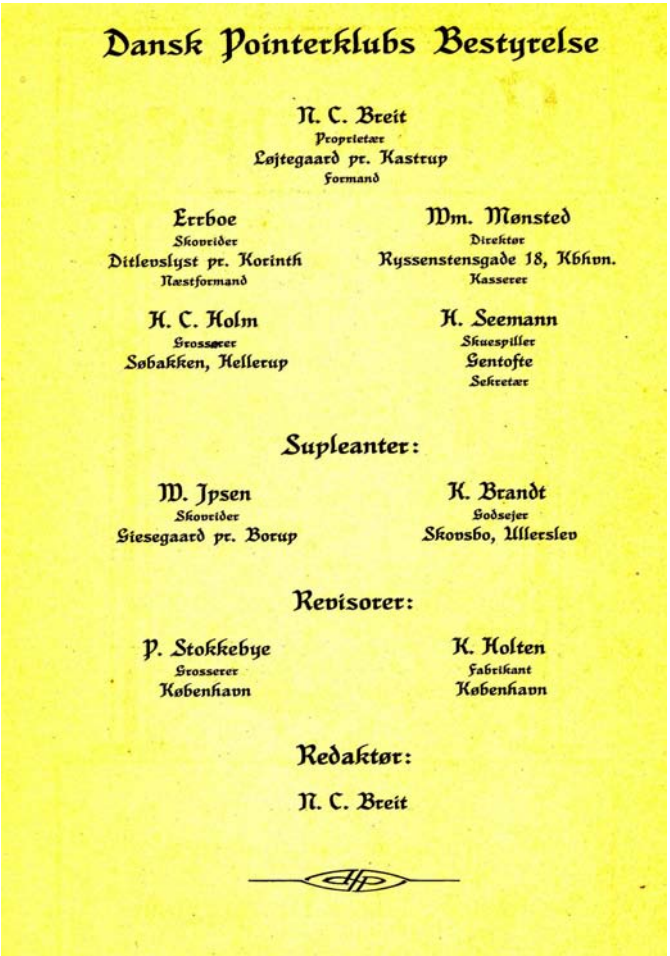

Dansk Pointerklubs Bestyrelse

N. C. Breit
Proprietær
Løjtegaard pr. Kastrup
Formand

Errboe
Skovrider
Ditlevslyst pr. Korinth
Næstformand

Wm. Mønsted
Direktør
Ryssenstensgade 18, Kbhvn.
Kasserer

H. C. Holm
Grossører
Søbakken, Hellerup

H. Seemann
Skuespiller
Gentofte
Sekretær

Supleanter:

W. Ipsen
Skovrider
Giesegaard pr. Borup

K. Brandt
Godsejer
Skovsbo, Ullerslev

Revisorer:

P. Stokkebye
Grosserer
København

K. Holten
Fabrikant
København

Redaktør:

N. C. Breit

Der er grund til at dvæle lidt ved vor klubs første årsskrift i 1919. Det var en kæmpepræstation at få den udgivet, og den høstede da også stor anerkendelse. I bogen er klubbens love naturligvis med og regelsættet for afholdelse af prøver samt standard for pointeren.
Her var en tvist med kennelklubben på den første generalforsamling. DPK. ønskede at afholde prøver i 4 klasser: a) Ungdomsklasse, b) Åben Klasse, c) Vinderklasse, d) Parsøgsklasse. En forårsvinderklasse er ikke i første omgang spiselig for Ingeniør Lund fra DKK. Breit er ikke til stede pga. sygdom, men påpeger andetsteds i årsskriftet, at en

forårsvinderklasse er betydningsfuld såvel sportsligt som avlsmæssigt. Forårsprøver giver større muligheder for at se hundene for fugl, da chancerne er flere ved parhøns.

Det halter lidt med at få ført hundestambogen ajour. Et job Ingeniør Lund tager sig af, men han har mange andre gøremål. Det kan man læse om i et portræt i det hæfte Dansk Kennel Klub udgav ved sit 100 års jubilæum i 1997. Han er allround dommer og må tage sig af at bedømme nye racer i DKK. Hundestambogen var natarbejde for den travle mand.

N.C.Breit blev en særdeles initiativrig og arbejdsom formand for DPK. Han var en meget dygtig hundefører og dommer.
Han skriver flittigt i klubbens årsskrift om markprøver og regelsæt for samme. Har også meget øje for vigtigheden af at få stabiliseret pointerens standard og skriver herom.
Han fører ofte egne hunde på prøver og har egen kennel, Burghbury, hvor han ofte henter blodfornyelse enten ved selv om nødvendigt at købe en hanhund eller ved at skæve til Sverige efter egnede hanner.

Breit var en meget dygtig tegner og maler. Han har lavet vor klubs logo. Da jeg for et par år siden interviewede Lis Skov i Roslev om hendes far, – A.P.Andersen , så jeg den gæstebog, hvis forside er prydet med et smukt maleri af Breit

Tidligt fornemmer man, at vor klub har meget generøse donatorer af præmier.
Klubbens første sølvpisk tildeles N.C.Breit i 1918.

I klubbens første Årsskrift i 1919 skriver Breit om et besøg hos William Arkwright på godset Sutton Hall. Det er jo Arkwright, der har skrevet 'pointerbibelen':
"The Pointer and his Predcessors."
Breit mødte ham første gang på en udstilling i London i 1905, hvor Mr. Sawtell, Melsham Kennel bortsolgte 200 pointere.
Godsejer Karl Brandt var med på rejsen. De blev mødt med udsøgt venlighed på Sutton Hall og bemærkede, at værtens interesse for avl også strakte sig til kvæg og fjerkræ. Der var mange pointere i kennelen. De gik sammen 3 á 4 i store luftige rum med en lille overdækket gård. Løbegården var på en 4-5 tønderland.

I Årsskrift for 1931 skriver CMP – mon ikke generalkonsul C.M.Pay -om et besøg hos Arkwright i 1900. Da var der 300 pointere i kennelen. Værten var lettere invalideret som følge af, at han under en rævejagt var faldet af hesten og blevet slæbt et stykke hængende fast i stigbøjlen med den ene fod.

Arkwright udtalte sig rosende om svenske pointere under Breits og Brandts besøg. Dem kendte han noget til, for han havde bl.a. dømt på udstilling i Sverige.

Wm. Arkwright.

Arkwright nedlagde sin kennel i 1920 som følge af de restriktioner, der blev nedlagt i England for fodring og avl af bl.a. hunde. 1.Verdenskrig medførte fødeknaphed. Hermed var en æra slut. Hans kennel nåede dog at sætte sig tydelige spor i Norden.

Klubbens første vårprøve – man fornemmer svensk inspiration – blev afholdt på Amager 4.-5.april 1919.

26 hunde deltog. 4 hunde fik 1.præmie i ungdomsklasse, bl.a. Frijs tilhørende vildthandler A.P.Andersen, Odense. I åben klasse fik Leif af Vasebæk 1.præmie og vandt senere vinderklassen. Der var mange fugle. I vinderklassen var der 7 hunde, og her var der stand 40-50 gange.
Mange tilskuere fulgte prøvens førstedag, hvor der var solskin. Dagen sluttede med en fornøjelig middag. Klubben var kommet godt fra start.

I det første årsskrift ser vi 2 stamhunde. –*"Betegnelsen "stamhund" kan tildeles en hanhund, om hvilken man har grund til at formode, at den gennem skønsom anvendelse, til den her i landet forhåndenværende stammer af tæver vil være i stand til , indenfor de forskellige stammer, at forbedre racen og befæste de gode egenskaber, den er i besiddelse af, såvel med hensyn til brugsegenskaber som Exteriør."*

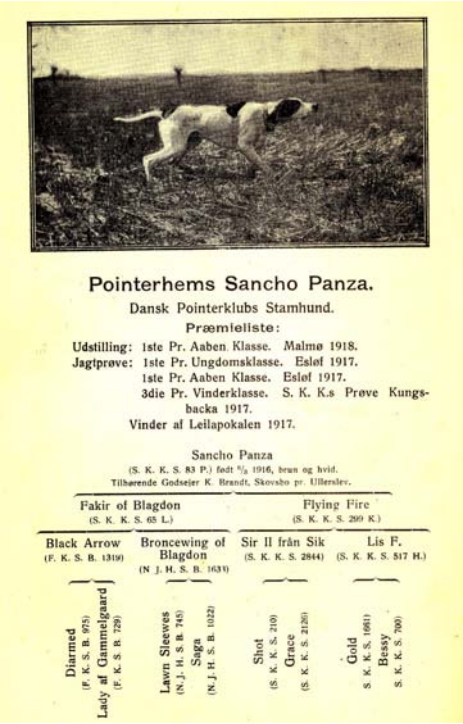

Pointerhems Sancho Panza.

Dansk Pointerklubs Stamhund.

Præmieliste:

Udstilling: 1ste Pr. Aaben Klasse. Malmø 1918.
Jagtprøve: 1ste Pr. Ungdomsklasse. Esløf 1917.
1ste Pr. Aaben Klasse. Esløf 1917.
3die Pr. Vinderklasse. S. K. K.s Prøve Kungsbacka 1917.
Vinder af Leilapokalen 1917.

Sancho Panza
(S. K. K. S. 83 P.) født ⁵/₈ 1916, brun og hvid.
Tilhørende Godsejer K. Brandt, Skovsbo pr. Ullerslev.

- Fakir of Blagdon (S. K. K. S. 65 L.)
  - Black Arrow (F. K. S. B. 1319)
    - Diarmed (F. K. S. B. 975)
    - Lady af Gammelgaard (F. K. S. B. 729)
  - Broncewing of Blagdon (N. J. H. S. B. 1633)
    - Lawn Sleewes (N. J. H. S. B. 745)
    - Saga (N. J. H. S. B. 1022)
- Flying Fire (S. K. K. S. 299 K.)
  - Sir II från Sik (S. K. K. S. 2844)
    - Shot (S. K. K. S. 210)
    - Grace (S. K. K. S. 2126)
  - Lis F. (S. K. K. S. 517 H.)
    - Gold (S. K. K. S. 1661)
    - Bessy (S. K. K. S. 700)

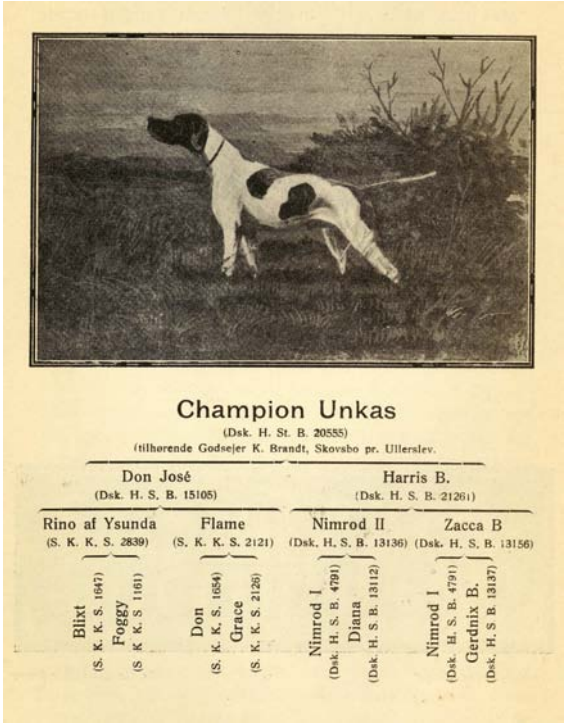

Champion Unkas

(Dsk. H. St. B. 20555)
(tilhørende Godsejer K. Brandt, Skovsbo pr. Ullerslev.

- Don José (Dsk. H. S. B. 15105)
  - Rino af Ysunda (S. K. K. S. 2839)
    - Blixt (S. K. K. S. 1647)
    - Foggy (S. K. K. S. 1161)
  - Flame (S. K. K. S. 2121)
    - Don (S. K. K. S. 1654)
    - Grace (S. K. K. S. 2126)
- Harris B. (Dsk. H. S. B. 21261)
  - Nimrod II (Dsk. H. S. B. 13136)
    - Nimrod I (Dsk. H. S. B. 4791)
    - Diana (Dsk. H. S. B. 13112)
  - Zacca B (Dsk. H. S. B. 13156)
    - Nimrod I (Dsk. H. S. B. 4791)
    - Gerdnix B. (Dsk. H. S. B. 13137)

Gode intentioner, som led alvorlig skibbrud. Allerede i 1920 kunne man i Årsskriftet læse, at Unkas afkom var for stridigt, og Sancho Panza var blevet blind.

I samme skrift introduceres pointer- derby i klubbens markprøveregler. Her kan hunde, der har fået 1.præmie i åben klasse deltage, svarer altså til vore dages vinderklasse.
På generalforsamlingen foreslås bestyrelsen udvidet til 7 medlemmer, *"idet man fandt det heldigt, at der altid her i byen eller nærmeste omegn fandtes et så stort antal medlemmer, at man let kunne sammenkalde til bestyrelsesmøde, og 7 medlemmer vil kunne virke mere for klubben end 5."* - Byen var København!
For nemheds skyld valgte man de 2 nye bestyrelsesmedlemmer med det samme, så det kun var en formssag at få udvidelsen vedtaget på en ekstraordinær generalforsamling.

Ved vårprøven i 1920 på Amager mødte 36 hunde op, 22 i uk, "*der var meget god omend stilen kunne være bedre, 14 i ak, der var af kendelig ringere kvalitet, men hundene i de to klasser var dresserede godtog godt ført, en klar fremgang."* I derbyklassen var der 6 starter. Svenskerne løb med palmerne ved Sörangens Mai og Champ. Tom af Törebo.

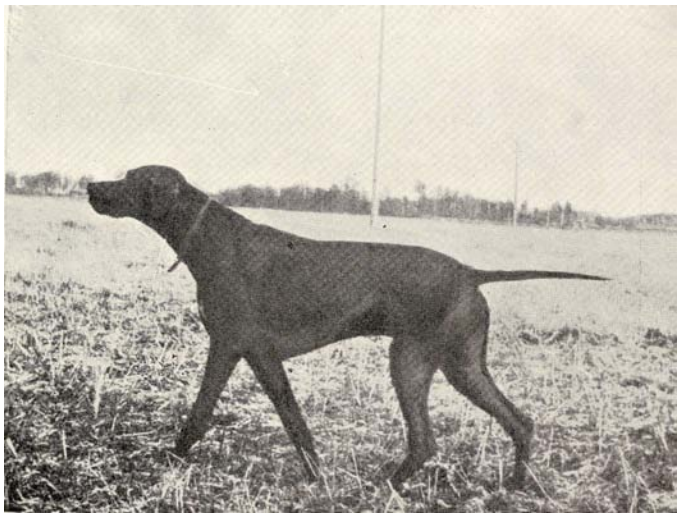

Begge svenske hunde blev ført af topdressører

Hosstående ses Tom af Törebo.

Som omtalt ovenfor, var København og omegn omdrejningspunktet for DPK, men i Årsskrift for 1922 omtales en jysk afdeling.
En kreds af pointerentusiaster er gået sammen i fælles interesse for pointeren.

Man tager godt imod de gæve jyder- 40 medlemmer- i bestyrelsen, som udlåner klubbens Stamhund, Skogis Leif - en gave fra bankdirektør Billing i Stockholm – til jyderne.

DKK havde samme år henlagt en efterårsprøve til Overgård – formodentlig Godset Overgård, hvilket havde skærpet interessen ifølge Godsejer G.Honnens de Lichtenberg fra Bidstrup.

I Årssskriftet er der for første gang et særtryk af Dansk Hundestambog - 25.bind Klubbens Årsskrifter er i perioden præget af mange oplysende artikler.

Klubben har udkastet et spørgsmål, der lyder: *"Hvilke fordringer stilles til en markprøvedommer, og hvorledes udfører han sit hverv?"*

Spørgsmålet er af redaktionen stillet til en række "*bekendte jægere og anerkendte dommere"* fra såvel DK som Norge og Sverige. Det kommer der særdeles fyldige svar på.

Her følger et eksempel på en bedømmelse fra Pointer-derbyet i 1922. – Her må evt. dommere godt nærlæse, for så kunne vi måske blive fri for minutslip, når der matches. Sådanne slip er en uskik, der har alt for gode kår nu om stunder.

3die Heat:

Alle 3 Hunde maa nu gaa i et Par Timer, til Fryd for alle, som overværede denne smukke og spændende Kamp, som baade Dommere og Tilskuere fulgte med alle Nerver spændte. Det var i Sandhed 3 Hunde af højeste Klasse. Den Opfattelse, Dommerne fik af de 3 Hunde under den lange Afprøvning, kan bedst sammenfattes saaledes:

Med Hensyn til Stilen sættes Hundene ubetinget saaledes: Per, Don, Lisa.

Aktion i Galoppen: Don, Per, Lisa.

I Energi og Udholdenhed er Forskellen meget ringe, men Rækkefølgen er muligvis: Don, Lisa, Per.

At dømme efter, hvad Hundene syntes at vise paa Prøven i Retning af Næse, bliver Rækkefølgen antagelig saaledes: Don, Per, Lisa.

Per havde imidlertid som et lille Negativ, at han engang imellem markerede lidt unødvendigt, og derved spildte nogen Tid. Alle tre Hunde stod talrige Gange for Høns, Don dog lige saa ofte, som begge Konkurrenterne tilsammen.

Som Resultat af denne interessante og grundige Afprøvning, sættes Don som en ubestridelig første, Lisa som anden og Per som en meget fin tredie Vinder. Rangeringen mellem de 2 sidste Hunde var dog meget haarfin.

Som Sammenfatning af hele Prøven kan siges, at Hundene i Almindelighed var meget godt gennemarbejdede og godt i Haand, og et stort Antal var af meget god Klasse,

Proprietær Breit med Per, Skovrider Errboe med Lisa og Købmand Hansen med Don.

ja de 3 sejrende maa siges at være af aller højeste Klasse. Tilgangen paa Høns var imponerende, og takket være dette og den glimrende Tilrettelægning af hele Prøven, kunde alle Hunde faa Lejlighed til at vise sig grundigt, hvorved der skabtes talrige smukke, interessante og lærerige Situationer, der sammenlagt skabte os alle et Par uforglemmelige Dage.

Stockholm og Thurebylund, den 20. April 1922.

Gustaf Lundberg. *Thøger Jagd.*

I 1919 får vi 'Lensafløsningsloven', som ophævede de 21 grevskaber og de 14 lensbaronier, der overgik til fri ejendom, men ved samme lejlighed skulle betale 15% af ejendomsværdien til staten og afstå 1/3 af arealerne til udstykning. Kunne man ikke klare de 15%, måtte man sælge mere jord. En vældig nybygning af nye husmandsbrug fandt sted, men det er en anden historie.
Loven får den konsekvens for hundesporten, at det nu bliver sværere at skaffe prøveterræn. Kennelklubbens skydeprøver lå netop på godser.

Breit berører problemet i 1921, peger på, at godserne naturligvis afstår arealer i yderområder, hvor netop hønsene findes. Han mener, at der nu er grund til at overveje om ikke DKK's efterårsprøver burde opfattes som en afsluttende konkurrenceprøve mellem specialklubberne, en eliteprøve. Specialklubberne kunne så forinden skille 'klinten fra hveden'. Det kunne ske på prøver før jagttiden, hvor det ville være lettere at skaffe terræn.

Det er værd at bemærke, at på DKK's efterårsprøver fældes der også fugl i unghundeklasse.

Året efter gør Julius Termansen sig til talsmand for, om ikke de forskellige jagthundeklubber burde erhverve sig jagtretten på et større areal., men peger også på vildtplejeforanstaltninger. Det sidste følges op af Breit i en replik, men han ser i øvrigt problemer herfor, da der i Rigsdagen er fremsat forslag fra landbrugsministeren om, at jagtretten skulle følge brugsretten til jord.

Klubben er særdeles ihærdig i hvervning af nye medlemmer, og det går strygende. Vel nok ikke mindst som følge af hvervningspræmier. I 1923 vinder N.C. Breit en færdigdresseret pointer for indmeldelse af 19 nye medlemmer. 2.præmien – en ung pointer – vindes af A. P. Andersen med 12 nye medlemmer. 3.præmien – en pointerhvalp - vindes af Fritz Nielsen Odense med 6 nye medlemmer. Det fører med sig, at kontingentet i 1924 nedsættes fra kr.15,- til kr. 10,-. Det er vist hverken sket før eller siden, at kontingentet er sat ned. Nye medlemmer kommer stadig til, men der er også et markant frafald.

I Årbogen er der en avlshunderegister. Det koster penge at komme med, og avlsrådet skal godkende.

I 1924 afholder specialklubberne i samarbejde med DKK en vårprøve på Ry Nørskov. Prøven forløb vel. *"Deltagerne i denne jyske forårsprøve var vel tilfredse med en fornøjelig dag, og ifølge referatet fra Jylland kunne næppe nogen deltager være i tvivl om, at denne dag var indledningen til en ny æra: de kommende store hundeprøver i Jylland."*

I 1926 er A.P.Andersen igen på banen på klubbens generalforsamling 23.januar med et forslag om, at klubbens generalforsamling skal afholdes i forbindelse med klubbens forårsprøve, så flest mulige kunne deltage. Man enes om at stræbe efter det hvert andet år. Det bliver vedtaget på en ekstraordinær generalforsamling i marts.
I oktober indkaldes atter til ekstraordinær generalforsamling og her er dagsordenen af en anden kaliber. I klubbens levetid kan man godt tale om en slags væbnet neutralitet mellem DPK og DKK. Sidstnævnte har ved flere lejligheder spændt ben for DPK. Hundeskuer, hvor hundene værdisættes, ville DPK gerne afholde for at nå ud til en bredere kreds, men fik afslag. Ønske om selv at måtte sætte dommere på til udstilling, så pointerens type

kunne fastholdes, blev afslået. Der var et uheldigt eksempel, som klubben ønskede at minimere.
Afholdelse af prøver i de forskellige landsdele blev der spændt ben for. Bestyrelsen vil nedlægge sit mandat, men efterlader sig ingenlunde et fallitbo. Klubben har 265 medlemmer fordelt over hele landet, og der er penge på kistebunden.
Det afstedkommer en del diskussion og afstemninger, der ender med, at 12 stemmer for ophævelse af DPK, 1 stemte imod og 5 medlemmer stemte blank. Hermed var 2/3 flertal til stede, men det skulle naturligvis vedtages på en ekstraordinær generalforsamling. Denne blev afholdt 1.november på Hotel Hafnia i København.
Der er givet blevet arbejdet godt og grundigt i kulissen. Viceinspektør Olsen fra den gamle Herthaklub - den vender vi tilbage til - havde sonderet terrænet og mente nok, at et samarbejde kunne genskabes med DKK, som vel også havde fået et eller andet at tænke på. L.P.Olsen havde en ny bestyrelse i forslag, og han gik efter at få repræsentanter fra hele landet – givet en klog disposition. Det lykkedes ham da også at få sin liste valgt.

Bestyrelsen fik følgende sammensætning:
Viceinspektør L.P.Olsen, København
Arkitekt Niels Rosenkjær, København
Proprietær Tage Hansen, Brassica, Amager
Direktør P.Andersen, Odense
Assistent Nissen, Fredericia
Købmand Teilmman, NykøbingFalster
Proprietær Christensen, Nygård, Næstved

Viceskoleinspektør L. P. Olsen med Bella af Grib.

L.P.Olsen blev en mere pragmatisk formand, end Breit havde været. Han havde som nævnt sin rod i Hertha- klubben, der var blevet sammensmeltet med DPK. Dels som følge af få medlemmer, men også fordi herthastammen blev mere og mere udtyndet.
Den stamme, som sagnomspundne Gamle Hertha var stammoder til.
Om Gamle Hertha fik jeg ny viden i fjor, da jeg blev ringet op af Jørgen V.Ingerslev fra Agerbæk. Under slægtsforskning var han stødt på et gulnet billede af gamle Hertha. På bagsiden havde Skovridder Jenssen-Tuschs søn, Leopold, i 1902 skrevet:
"Denne berømte hund – Hertha den 1ste-Stammoder til alle herthahundene. Hun kom til Danmark under krigen 1864 følgende med prøjsiske soldater. Undertegnede har været på hønsejagt med den i 1865 og senere indtil 1868 i forening med min afdøde far, den i Jylland så kendte jæger skovrider J. Jenssen-Tusch, Felborggård pr. Skive. Hertha I døde i Odense i 1876 og var dengang i eje af cand.jur. Bülow.
Åkirkeby 1902.
Sign.L.Jenssen-Tusch

Hosstående billede af Hertha er fotograferet af den kendte Holstebro-fotograf A.H.Vorbeck, Ingerslevs oldefar, hvis far i sine sidste år ernærede sig som huslærer på Feldborggård.
Vorbeck var både en meget estimeret fotograf og biavler, hvor han i vide kredse blev kendt for opfindelsen af en honningslyngemaskine.
Han har været på hønsejagt med Hertha og gad vide, om ikke også en urkok i ny og næ kom for bøssen.

1927 bliver et skelsættende år for DPK, da man her for første gang holder vårprøver i Jylland, på Fyn, hvor også generalforsamlingen blev holdt, og på Amager.

Det var med megen spænding prøven ved Herning løb af stabelen. Ville der komme nogen, var terrænerne gode nok? Det viste sig at det var der for de 15 hunde, som kom til start- 5 i ungdomsklasse, 10 i åben klasse. Hvad bedre var, *"var den store skare af tilskuere, som var kommet her tilstede; den måtte tælles i hundredvis. Fra hele halvøen, helt oppe fra Limfjorden og helt ned til Sønderjylland var der kommen jægere hertil – det blev en fornøjelig dag,"* skriver L.P.Olsen i sit tilbageblik i Årsskriftet for samme år.
I åben klasse var der tre 1.præmier.
Jæger A.Johansen, Kragelund, førte tre hunde på prøven. Bag navnet skjuler sig Arvid Johansen, som i 1946 udgav en meget berømmet bog: "Jagthundens dressur", hvor han præsentere sig selv som jæger og dressør. I 1971 blev bogen genoptrykt og udgivet af Landsjagtforeningen af 1923.
Det var den første bog, jeg læste om dressur. Sigvald Pedersen, Kennel Alsbjerg, fortalte mig om Arvid Johansen, da jeg i sin tid lavede et interview med ham til det hedengange Pointernyt. – Johansen var nok en hård dressør, men hundene flokkedes om ham, som bier om en honningmad.

Direktør A. P. Andersen med Rolla.

Pointerderbyet bliver holdt på klubbens prøve på Fyn. 10 pointere deltog. Dommeren, Poul Errboe skriver om vinderen: *"Rolla gik med et hurtigt søg i god stil med livlige bevægelser, altid med fuld udnyttelse af vinden, hvorved hunden fandt høns hurtigt. Var sikker i standen og markerede ikke uden grund. Med hensyn til at finde vildt og rutine i behandling af vildtet var den sine konkurrenter langt overlegen. "Rolla" har mange gange været før været fremme, men den har aldrig været så sikker før, og øjensynlig ligger der bag resultatet et ikke ringe arbejde fra førerens side."*

Hermed fik A.P. sin første aktie i Lejla Stauetten

REGLER FOR LEJLA-STATUETTEN
DIREKTØR E. ÅKERLUNDS VANDREPRÆMIE

I disse første år havde vor klub mange mæcener. En af de helst store var Generalkonsul og direktør Erik Åkerlund, Stockholm, han var bogforlægger og grundlægger af Kennel Lyngsåsa med Skogis Lejla. En drøm af en hund, som imponerede alt og alle i marken, således også i en ung alder på den dansk-svenske konkurrence på Giesegård i 1912. Helt op i en høj alder, gik hun blændende og blev moder til en række fremragende hunde.
Hun var Åkerlunds øjesten.

Statuetten blev af klubbenn udsat til 1.vinderen i pointerderbyet (vinderklassen), og var ejendom, når den var vundet 3 gange med forskellige pointere

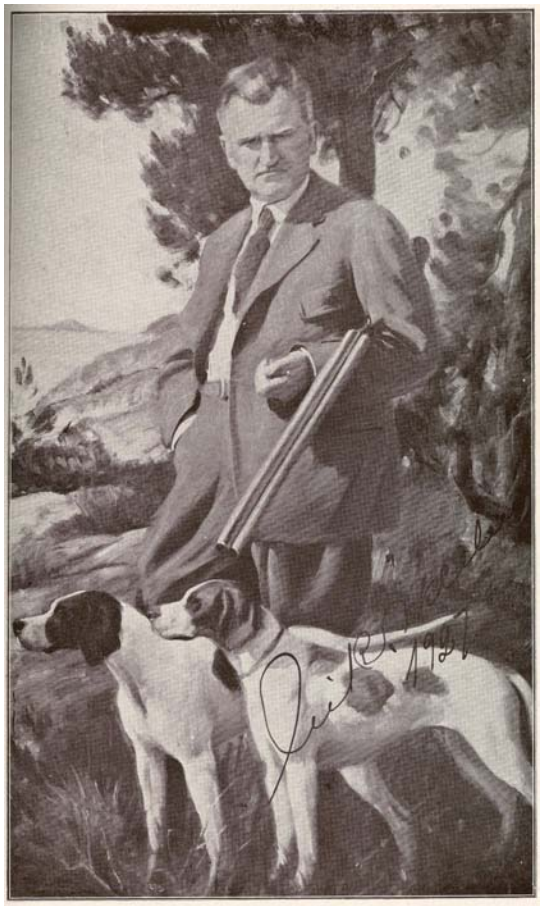

BOGFORLÆGGER E. ÅKERLUND
MED LOOPING FELLOW OG LOOPING LEJLA

Ikke kun DPK nød gavn af Åkerlunds generøsitet.

Han skænkede også guldpokalen – det fagreste trofæ inden for hundesportsverdenen i Norden – til Svensk Pointerklub. En pokal, som også danske hundeejere har vundet – det vender vi tilbage til.

Åkerlund havde bl.a. vidtstrakte jagtarealer i Småland og Bohus Len, hvor hans pointere strakte ud.

Han havde engang en hund, som en rig amerikaner gerne ville have fingre i og bød en meget høj pris, men fik afslag.

Året efter mødtes de i Svejts, og nu fordoblede amerikaneren prisen til et astronomisk beløb efter datidens forhold. Den gode Åkerlund blev fristet, men rådførte sig med sin frue, som svarede med et spørgsmål: ”Har du ikke råd til at have verdens dyreste hund?” Så var den sag afgjort, det mente Åkerlund nok, han havde.

I 1927 var et begivenhedsrigt år i DPK. Omsider lykkedes det at få vor klubs prøver ud i hele landet. En sejr for de kræfter, der i flere år havde arbejdet herpå. Der skulle et formandsskifte til, før det endelig kunne føres ud i livet.

Det år blev der afholdt udstilling i Odense sammen engelsksetterklubben og gordonsetterklubben. 55 pointere var mødt. De blev bedømt af en svensk dommer, der uddelte sytten 1.præmier.

I sit tilbageblik omtaler L.P.Olsen forholdet til de øvrige lande i Norden. I Norge er der importforbud af hunde, og Finland ligger langt væk, men med vore svenske venner hinsidan er der en livlig aktivitet. Der bliver til stadighed købt en del hunde i Sverige af danskere.

Gode hunde er dyre. I 1924 sælger N.C.Breit Per af Skogsbo, en smuk sort han (Champion Tom af Törebo – Spannerbo Tippi) til USA for 6000 kroner -. Prisen skal ses i relation til, at lønnen for en faglært arbejder ifølge Statistisk Årbog for 1924 var 178 øre i timen, en ufaglært måtte nøjes med 144 øre i timen. Nok var arbejdstiden 48 timer pr. uge, men der har givet ikke været meget at slå til Søren med.

Under korte meddelelser kan man læse, at flere medlemmer af DPK har lejet store jagtarealer, og man forventer et godt vildtår.

Klubben begynder at udsende et månedsskrift til medlemmerne.

Årbøgerne er fyldige i perioden. De indeholder naturligvis resultater og livets gang i klubben, mangen artikel om standard og dressur, men de er også krydret med mange fortællinger om skønne jagter i det svenske mestendels skrevet af svenskere.

En del fortællinger og skrøner er der naturligvis også fra Danmark . Min favorit er Knorten. En liden pointer med det pompøse navn: Max af Solbakken, ejet af en lille himmerlandsk skomager, der holder sig til det mere jordnære, og kalder hunden Knorten. Den lidne hund imponerer et københavnsk jagtselskab så overmåde, at de vil have skomageren og Knorten til at stille op på en fin prøve på Sjælland.
Han får naturligvis rejsen betalt. - Bliver til grin af en lille, velnæret, skævbenet grosserer, der finder Knorten og skomageren dybt komiske. Vor lille skomager bliver holdt til bedste og drukket på pelsen om aftenen, er vel knap klar, da den små Knorten og han bliver sluppet i en roemark næste dag. Knorten svæver over bladene og imponerer, selv om den ikke kendte til fasaner. Værre er det for vor skomager, som er kommet i alt for store gummistøvler og er noget omtåget dagen derpå, men 1.præmien kommer i hus
Dagen efter stiller vor mand op i vinderklasse, nu er han kommet i små sko. Den store stjerne i feltet er en engelsk setter, Stormosens Rock. Den skulle gerne vinde, men den slog kun Knorten, fordi han i fuld fart tog stand ved en grøft, som han uheldigvis faldt ned i.- Og skomageren – jamen han var tilfreds. Det var lige ved, den setter blev mulet.

Jeg synes, det skinner igennem, at klubben i starten og langt hen i tiåret var elitær. At deltage i markprøver var forbundet med store udgifter, så de, der deltog, havde en vis økonomisk formåen. Det var dyrt at købe hunde eller importere dem.

Bilismen var i sin vorden. Lige efter 1.verdenskrig var der 3000 biler i landet, i 1920 18.000 og i 1930 flere end 100.000.

Jeg har lagt mærke til, at der er en del forstfolk og grosserere, som er med fremme.

Det er meget almindeligt, at hundene bliver ført af dressører, hvilket naturligvis også er dyrt. Et professionelt tilsnit præger perioden.

På nogle prøver var der også en amatørklasse for almindelige dødelige.

Det har imidlertid været afgørende for vor klub, at der var en gruppe mennesker, som ville ofre tid og penge på pointeren.

Fortsættelse følger

NMO